

Στα σύνορα της Ελλάδας και της Ευρώπης τελείται η εργατική πάλη

Συχνά ακούμε και συζητάμε τελευταία ότι το προσωπικό είναι πολιτικό. Εδώ αποτυπώνω δύο λόγια προσωπικά.

Έχω γεννηθεί στα Τίρανα και έχω έρθει με την οικογένεια μου στην Αθήνα το 1991. Μεγαλώνοντας εδώ, είδα την Αλβανική κοινότητα να μετατρέπεται στη ραχοκοκαλιά της εργατιάς αυτής της χώρας. Η συμβολή μας έχει υπάρξει τεράστια στην αγροτική παραγωγή, στις κατασκευές, στο ασφαλιστικό και το σύνολο της οικονομίας, στον πολιτισμό, το αθλητισμό και την καθημερινότητα. Έχουμε μπει πλέον στην 4η δεκαετία που βρισκόμαστε εδώ και αποτελούμε αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της κοινωνίας. Ωστόσο, στην πλειοψηφία στερούμαστε βασικά δικαιώματα, αυτά της ιθαγένειας και της σύνταξης. Τα απλά για τους υπόλοιπους δικαιώματα.

Τι γίνεται με τις συντάξεις των μεταναστριών και μεταναστών;

Θα ξεκινήσω με τις γυναίκες μετανάστριες, τις εκατοντάδες χιλιάδες ηρωίδες που για δεκαετίες έχουν εργαστεί στην καθαριότητα, τη φροντίδα ηλικιωμένων και παιδιών και την οικιακή οικονομία. Παρότι μαζικά εργάστηκαν πάνω από 8ωρο και συχνά χωρίς ρεπό, δεν έλαβαν ποτέ ασφάλεια και ένσημα εργασίας. Έτσι προβλέπεται να παραμείνουν αποκλεισμένες από την παροχή σύνταξης και εξαρτημένες εφ' όρου ζωής από τους συζύγους ή τα παιδιά τους. Αυτή είναι μια βαθιά έμφυλη διάκριση και μαζί με το τράφικινγκ και πολλαπλές συστημικές καταπιέσεις αποτελούν την σκληρή έμφυλη διάσταση της μετανάστευσης.

Τι συμβαίνει με τη σύνταξη στο σύνολο του μεταναστευτικού πληθυσμού;

Σύμφωνα με το νόμο Κατρούγκαλου που ψηφίστηκε το 2016 οι κάτοικοι της χώρας πρέπει να αποδεικνύουν ότι μένουν νόμιμα στη Ελλάδα για 40 συνεχή έτη ώστε να δικαιούνται πλήρη σύνταξη.

Την ούτως ή άλλως μικρή σύνταξη. Για κάθε χρόνο που ένα άτομο δεν πληρεί το κριτήριο των συνεχών 40 ετών, η εθνική σύνταξη μειώνεται. Είναι ξεκάθαρο ότι ο νόμος αυτός στοχοποιεί τους μετανάστες και μετανάστριες εφόσον το ίδιο το ελληνικό κράτος δεν τους παρείχε νόμιμα χαρτιά για χρόνια και δεκαετίες ή όταν τους τα παρείχε αυτά ήταν ελλιπή.

Όπως μας πληροφορούν οι εργατολόγοι, ο ρατσιστικός τούτος συνταξιοδοτικός νόμος ή παρόμοιος του, δεν υπάρχει αλλού στην Ευρώπη, είναι δηλαδή μια πρωτοτυπία της Ελλάδας. Μας ενημερώνουν, επίσης, ότι δεν ήταν προαπαιτούμενος από τα μνημόνια. Δεν ήταν προαπαιτούμενος από τα μνημόνια. Είναι, λοιπόν, ένας ρατσιστικός νόμος που σκαρφίστηκε μόνος του ο κύριος Κατρούγκαλος για να αποκλείσει τις μετανάστριες και μετανάστες του μόχθου από τη σύνταξη. Και που βέβαια, υπερψηφίστηκε από τα στελέχη που σήμερα κοσμούν τις σειρές του Σύριζα και της Νέας Αριστεράς.

Καθώς ο ρατσισμός και η Αριστερά δεν μπορούν να συνυπάρχουν, είναι σημαντικό να γνωρίζουμε ποια είναι και που βρίσκεται η Αριστερά σήμερα. Πέρα από τα μνημόνια που μόνιμοι τους αποφάσισαν να δεχτούν, νομοθέτησαν ένα σωρό άλλες εγκληματικές πολιτικές. Τέτοιο είναι και το δολοφονικό 'Σύμφωνο Σταθερότητας' που ο Σύριζα ως κυβέρνηση υπέγραψε με το κράτος απαρτχάιντ του Ισραήλ και την Κύπρο. Ένα Σύμφωνο στρατιωτικών υποχρεώσεων και ασκήσεων το οποίο συνεχίζει να ισχύει και εφαρμόζεται σήμερα στη Γάζα. Εκτελεί δηλαδή τη γενοκτονία στο όνομα μας.

Ας επιστρέψω στα μεταναστευτικά, αν και πιστεύω πως είναι όλα μέρος της ίδιας πολιτικής.

Τι γίνεται με την Ιθαγένεια των μεταναστών και μεταναστριών και γιατί τα 2/3 της αλβανικής κοινότητας αυτή τη στιγμή στερείται το βασικό πολιτικό δικαίωμα της ιθαγένειας; Τι είναι όλα τα ακατόρθωτα κριτήρια που απαιτούνται για την απόδοση της, γιατί αλλάζει συνέχεια η γραφειοκρατία και τόσες οι ατελείωτες εξετάσεις ελληνομάθειας στις οποίες υποβαλλόμαστε; Δεν είναι διόλου αποτέλεσμα μιας πολιτικής και κοινωνικής απειρίας της Ελλάδας της μεταπολίτευσης στο μεταναστευτικό όπως μας έκαναν να πιστεύουμε για πάρα πολλά χρόνια. Είναι πολύ προσεκτικά μελετημένες πολιτικές που όλες οι κυβερνήσεις έχουν εξυπηρετήσει, μια λιγότερη και άλλη περισσότερη, ώστε να κρατήσουν τους μετανάστες και μετανάστριες συστηματικά αποκλεισμένα. Είναι πολιτικές που για δεκαετίες σκόπευαν και πέτυχαν να δημιουργήσουν πολίτες 2^η και 3^η κατηγορίας.

Σήμερα γνωρίζουμε καλά ότι την εργατική τάξη την αποτελεί ο παγκόσμιος νότος και οι μεταναστευτικοί πληθυσμοί. Την ίδια ώρα, όλη η Ευρώπη είναι πολιτικά επενδυμένη στην αντιμεταναστευτική πολιτική, η 'Ευρώπη Φρούριο' είναι το νούμερο ένα αφήγημα της δεξιάς και

ακροδεξιάς. Είναι η πολιτική ατζέντα που εκλέγει τον Ορμπάν, την Μελόνι, τη νέα κυβέρνηση της Ολλανδίας και καθιστά ορατό κίνδυνο την Λε Πεν. Είναι αυτό το οποίο βουίζουν τα ευρωπαϊκά ΜΜΕ εν όψη των Ευρωεκλογών. Ο συνασπισμός που συμφωνήθηκε στη νέα ακροδεξιά Ολλανδική κυβέρνηση υπέγραψε 24 κοινά πολιτικά σημεία 15 από τα οποία είναι ρητά και αυστηρά αντιμεταναστευτικά μέτρα.

Μα γιατί άραγε κόπτονται τόσο πολύ οι ακροδεξιοί της Ευρώπης για τη μετανάστευση;

Η ασταμάτητη άγρια συνοριακή βία και καταστολή των μεταναστών στην ενδοχώρα είναι μια βαθιά και μόνιμη ρατσιστική, ξενοφοβική, ισλαμοφοβική και αποικιακή πολιτική. Είναι όμως και μια ευθεία επίθεση στην εργατική τάξη της Ευρώπης. Αποσκοπεί στο να κρατήσει τις εργάτριες και τους εργάτες στις χώρες καταγωγής όπου εργάζονται σε συνθήκες σύγχρονης αποικιοκρατίας, ή εάν και εφόσον τα καταφέρουν να φτάσουν στην Ευρώπη, να μη σηκώσουν κεφάλι και να μη ζητήσουν δικαιώματα. Ακριβώς αυτό συμβαίνει σήμερα.

Το να μην έχουν οι μετανάστες και μετανάστριες ιθαγένεια, σημαίνει πολύ απλά να μην να έχουν το πολιτικό δικαίωμα της ψήφου. Σημαίνει ότι στην Ελλάδα και την Ευρώπη δεν ψηφίζει η εργατική τάξη. Δεν έχει δικαίωμα ψήφου η εργατική τάξη. Και τι προκύπτει εδώ; Προκύπτει η ματαίωση της εργατικής πάλης. Ενώ υπάρχει η υλιστική διαλεκτική όπως τη γνωρίζουμε, δεν μπορεί να εφαρμοστεί και να αποτυπωθεί με την πολιτική μορφή της ψήφου. Να ένας σημαντικός λόγος να κόπτεται η Δεξιά και Ακροδεξιά να καταπιέσει και να καταστείλει τους μετανάστες και τις μετανάστριες. Μπορεί να μεγιστοποιήσει την εργατική εκμετάλλευση τους και να ακυρώσει την εργατική πολιτική τους βούληση. Με αυτόν τον τρόπο εξασφαλίζει την περαιτέρω πολιτική της ενίσχυση και την επικράτηση της στην Ευρώπη.

Ας μη γελιόμαστε με πολιτικές όπως τη λεγόμενη 'νομιμοποίηση' εποχιακών εργατών του κου. Καιρίδη. Πρώτον, διότι ο κος. Καιρίδης πηγαίνει να πάρει εργάτες σε χώρες από όπου ήδη έρχονται οι μετανάστες και πρόσφυγες, τους οποίους δολοφονούμε στα σύνορα, εγκλωβίζουμε σε καμ্পς και δεν νομιμοποιούμε όσο βρίσκονται εδώ. Και δεύτερον, γιατί όταν θα φτάσουν αυτοί οι 'συμφωνημένοι' εποχιακοί εργάτες γης, 'νομιμοποίηση' θα σημαίνουν απλά κάποια χαρτιά που θα γράφουν μια ημερομηνία εισόδου και εξόδου από τη χώρα, και δεν προβλέπουν πολιτικά δικαιώματα και ασφάλεια εργασίας. Αυτή, λοιπόν, ως διαδικασία δίνει τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να ελέγχει τους εργάτες και να εξασφαλίζει ότι θα παράξουν έργο εδώ και μετά θα αφήσουν τη χώρα. Με λίγα λόγια, θα εργαστούν εδώ κατά χιλιάδες αλλά δεν θα μπορούν να πράξουν πολιτικά με βάση την εργασία τους.

Ο αγώνας υπέρ των μεταναστριών και μεταναστών είναι ένας αγώνας αλληλεγγύης. Είναι, την ίδια στιγμή, ένας αγώνας για τα δικαιώματα της εργατικής τάξης, αγώνας για την πολιτική συγκρότηση της ίδιας της κοινωνίας μας και την επιβίωση του πολιτεύματος μας. Είναι ο αγώνας ενάντια στη λαίλαπα της Ακροδεξιάς στην Ελλάδα και στην Ευρώπη.

Η Πάτι Βαρδάμη είναι ακτιβίστρια μεταναστευτικών και φεμινιστικών δικαιωμάτων, Υποψήφια ευρωβουλευτρια ΜέΡΑ25, Ενωτική Πρωτοβουλία